



Tengernek Csillaga

keresztény folyóirat

1999. szept-okt.

IV/ 5. szám

Ára: 120,- Ft



Bodajk – kegykép

Spirituális támogatók: fr. Barsi Balázs OFM., Gyulai Oszkár,

P. Jáki Teodóz Sándor OSB., Katona István, Regőczy István és Török József.
Teológiai lektorálta: fr. Barsi Balázs OFM.

Bocsásd meg vétkeinket!

Bocsáss meg nekünk, mennyei Atyánk,
a Te nagy irgalmad és ne a mi mértékünk szerint!
Tégy érző szívet kőszívünk helyébe!
Taníts megengesztelődve kezet nyújtani,
fenntartást, sérelmet, haragot feladni,
a megbocsátásban bocsánatot nyerni!

Mennyország ajtaja,
bűnösök menedéke és oltalma,
hozzád esedezünk,
irgalmasság Anyja!
Te ismered
minden gyarlóságunk,
szólj egy szót Atyádnál,
járj közben Fiadnál,
ó irgalmas Anyánk!

Te vagy példaképünk,
édes reménységünk,
ó áldott Szűzanya!
Életünk úttalan
kanyargós ösvényén,
ha ránk találsz,
szólj egy szót Atyádnál,
járj közben Fiadnál,
és megmenekül a világ.

Tartalomjegyzék

Damaszkuszi Szent János: Ma lett a világ üdvének kezdete!	1
II. János Pál pápa: A megtestesülés misztériuma	2
Karácsonyi János: A Boldogasszony tiszteletét tanította	6
Az édesanya imája	8
II. János Pál pápa: A szent kereszt felmagasztalása	9
Luisa Piccarreta: Az isteni akarat óceánjában	10
Török József: XIII. Leó pápa látomása	13
B. Faber Péter: Angyalaid őrizzék e ház békéjét!	14
Ráfáel vagyok, egy a hét angyal közül (Tób 12,5-21)	16
Mária kegyhelyek	
Bodajk	17
A „Béke Királynője” a Kurešček-hegyen	18
A rózsafüzér	24

A Szerkesztőség címe:
1539 Budapest, Postafiók 638.

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel, javaslattal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdában
felelős vezető: G. Diviaczky Klára

A hátsó borítón:
A „Béke Királynője” kegyszobra
a Kurešček-hegyen

A Tengernek Csillaga folyóirat megrendelhető a Stella Maris Alapítvány postafiók címén, megvásárolható templomokban vagy a Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: MHB Rt.
10200885-32621031-00000000

ISSN szám: 1416-8243

Ma lett a világ üdvének kezdete!

Damaszkuszi Szent János

Népek jöjjetek mind, az egész emberi nem és minden nyelv, életkor, rend és rang, hogy örvendezéssel üljük meg az egész világ gyönyörűségét! Ha a görögök tanítványai is teljes pompával ülték meg a királyok születésnapját, mennyivel inkább kell nekünk tisztelnünk az Istenszülő születése napját, aki által lehetségessé vált az egész emberi nem talpra állítása, aki által az őszanya, Éva keserve örömmre változott át...

Ó boldog szövetségesek, Joachim és Anna! Az egész természet a ti adósotok! Mert Isten általatok hozta napvilágra a mindennél becsebb ajándékot, a tisztaságos anyát, a Teremtőjéhez egyedül méltót!... Ma vessző sarjadt Jessze gyökerén, és isteni valóságú virág nyílt rajta a világ számára (Iz 111,1). Ma a földi természetből eget alkotott a Földön az, aki egykor azt a vizekből megszilárdította és magasra emelte boltozatnak...

Kartáncot lejtessen a szüzesség, mert megszületett az Izaiás szerinti Szűz, aki méhében fogan és fiat szül, és nevét Emmanuelnek hívja, ami annyit jelent: Velünk az Isten (Iz 7,14. Mt 1,23)...

Ó szépséges és édes Leány! Ó lilium a tövisek között (Én 2,2), amely a nemes és királyi dávidi töről hajtott. Ma lett a világ üdvének kezdete! (Iz 11,1.) Énekeljete az Úrnak minden földek, daloljatok Neki, örvendeztetek és zsoltározzatok! (Zsolt 97,4.)...

Ó szentséges Leányka, akit még anyja karja ringat, de már félelmetes vagy minden pártütő erőnek! Ó szentséges Leányka, még szopós csöppség, de máris angyalok rajongnak körül! Ó istenadta kicsiny Leány, a szülők dicsősége vagy! Téged magasztalnak nemzedékről nemzedékre a népek, amint – úgy igaz – magad mondtad! Ó Istenhez méltó Kisleány, ki az emberi természet éke vagy, helyreállítása az őszanyának, Évának, mert a Te Szülötted által kelt fel az elbukott, Te az aszonyok tündöklése vagy!... Ó föld szülötte csöppnyi Leány, ki istenszülői karjaidban tartod a Teremtőt! Valóban értékesebb lettél minden teremtménynél! Mert egyedül belőled vett részt a Teremtő, kovászunk zsengejét... Rólad előre tudta a mindenség Istene, hogy méltó leszel, szeretett, akit megszeretve előre rendelt, és az idők végén létrehozott, akit Istenszülő Anyaként és tulajdon Fia és Igéje dajkajaként mutatott meg nekünk. Amen

(„Az Istenszülő Mária születésnapjára” c. beszédből)

A megtestesülés misztériuma

II. János Pál pápa

A 2000. év Nagy Jubileuma már a küszöbön áll. Első enciklikám, a *Redemptor Hominis* óta mindig azzal a szándékkal utaltam erre a dátumra, hogy fölkészítsem a szíveket: táruljanak ki a Lélek tevékenysége előtt...

A Jubileumi Év része annak az erőteljes dialógusnak, melyet az üdvösség isteni pedagógiája folytat annak érdekében, hogy az embert megtérésre és bűnbánatra vezesse; a megtérés ugyanis az ember rehabilitációjának első lépése, és előfeltétele annak, hogy visszanyerjük, amit az ember saját erőivel képtelen elérni: Isten barátságát, kegyelmét, a természetfölötti, és ezért igazi életet, melyben végre beteljesedhetnek az ember legmélyebb vágyai...

Minden Jubileumi Év olyan, mint egy menyegzőre szóló meghívó. Mint a világon szétszórta élő egyházak és egyházi közösségek sietünk az előkészített ünnepre; hozzuk magunkkal, ami összeköt bennünket, és az egy Krisztusra irányuló tekintet segít abban, hogy higgyünk az egységben, ami a Szentlélek gyümölcse...

Gondolatban visszatérünk az 1300. évbe, amikor VIII. Bonifác pápa az egész római nép kívánságának megfelelően a történelem első Jubileumi Évét ünnepélyesen kikiáltotta. Főlelevenítve az ősi hagyományt, mely szerint mindazok, akik az örök városban a Szent Péter bazilikát meglátogatják, a „bűnök bőséges elengedését” nyelik, ez alkalommal „minden bűn nemcsak teljes és bőséges, hanem a legteljesebb megbocsátását” ajándékozta...

A Jubileumi Év tartalma a történelem folyamán egyre gazdagabb lett jelekben, melyek a keresztény nép hitét tanúsítják és élesztik jámborságát. E jelek között elsőként a zarándoklatot kell megemlétenünk. A zarándoklat ugyanis az ember alaphelyzetére utal, aki szívesen tekinti útnak az életét. A születéstől a halálig minden ember *homo viator*, „úton lévő ember”. A Szentírás sokszor tanúsítja a szokás fontosságát, mely szerint az emberek útra kelnek a szent helyek felé. Szokás volt, hogy az izraelita elzarándokolt a városba, ahol a szövetség szekrényét őrizték, vagy ellátogatott Bét-Él szentélyébe (vö. Bír 20,18), vagy Silóba, ahol Sámuel édesanyja, Anna imádsága meghallgatásra talált (vö. 1 Sám 1,3). Jézus is szívesen alávetette

magát a törvénynek, és fölment Máriával és Józseffel Jeruzsálembe, a szent városba (vö. Lk 2,41). Az Egyház története nem más, mint egy véget nem érő zarándoklat eleven naplója. Szent Péter és Pál városa, a Szentföld, a Boldogságos Szűz Mária és a szentek által megszentelt régi és új szentélyek vonzzák a hívők sokaságát, akik zarándoklatukkal erősítik jámborságukat.

A zarándoklat kezdettől fogva jelentős esemény a hívők életében, s a különböző korokban különböző kulturális formákat öltött. Emlékeztet a hívőnek a Megváltó nyomában járt személyes útjára: aszketikus gyakorlatokra, az emberi gyöngeségnek megbánására, s a szív megújulására való belső készségre. A virrasztás, böjt és imádság által a zarándok előbbre jut a keresztyén tökéletesség útján, amennyiben azért fáradozik, hogy Isten kegyelmének segítségével „meglett emberré legyen és elérje a Krisztusi teljességet” (Ef 4,13).

A zarándoklat jeléhez kapcsolódik a szent kapu jele, melyet első alkalommal az 1423-ban tartott Jubileumi Évben a Lateráni bazilikában nyitottak meg. A bűnből a kegyelembe való átmenetre emlékeztet, melyre minden keresztyén meghívást kapott...

Egy további, a hívőknek jól ismert jel a búcsú, a jubileumi események lényeges eleme. A búcsúban nyilvánul meg az Atya irgalmának a teljessége, aki – leginkább a bűnbocsánatban kifejeződő szeretetével – mindenki elé siet. Az Atyaisten megbocsátását a bűnbánat szentségében adja. A hívő ugyanis, aki tudva és akarva súlyos bűnt követ el, kizárja magát az Istennel való kegyelmi élethől és a szentségből, melyre meghívást kapott. Az Egyház a Krisztustól kapott teljhatalom alapján, tudniillik, hogy az Ő nevében megbocsássa a bűnöket (vö. Mt 16,19; Jn 20,23), Isten szeretetének élő jele, ami lehajol minden emberi gyöngeség fölé, hogy irgalmának karjaiban fölemelje. Igen, Egyháza szolgálata által árasztja Isten a világba irgalmasságát, azzal a drága ajándékkal, amit ősi hagyomány szerint „búcsú”-nak nevezünk.

A bűnbánat szentsége a bűnösnek új lehetőséget nyújt a megtérésre és a megigazulás kegyelmének visszanyerésére, amit Krisztus áldozata tesz lehetővé. Így újra visszatérhet Isten életébe, s részesévé válik az Egyház életének. Amikor a hívő megvallja bűneit, valóban bocsánatot nyer, s az Atyával és az ő Egyházával való közösség visszanyerésének jeleként újra járulhat szentáldozáshoz. Az Egyház

azonban kezdettől mélységesen meg volt győződve arról, hogy az Istentől teljesen ingyen ajándékozott megbocsátást követnie kell az élet tényleges megváltozásának, a rossztól való egyre nagyobb szabadulásnak és a belső megújulásnak. A szentségi cselekménnyel együtt kell járnia az ember saját cselekményének, a bűntől való tényleges tisztulásnak, amit vezeklésnek nevezünk. A megbocsátás nem azt jelenti, hogy ez a személyes folyamat fölöslegessé válik, hanem épp ellenkezőleg, értelmessé teszi, hogy az ember elfogadja és magára vállalja.

Az Istennel létrejött kiengesztelődés ugyanis nem zárja ki, hogy a bűn bizonyos következményei visszamaradjanak, melyektől még tisztulni kell. Épp e téren válik jelentőssé a búcsú, ami „az isteni irgalom teljes ajándékát” fejezi ki. A búcsú elengedi a bűnbánó bűnös azon bűneiért járó ideigtartó büntetését, melyekre már bocsánatot nyert.

Mivel a bűn megsérti Isten szentségét és igazságosságát, és megveti a személyes barátságot, melyet Isten kínál föl az embernek, ketős következményt von maga után. Egyrészt ha súlyos bűnről van szó, kizár az Istennel való közösségből és az örök életből. A bűnbánó bűnösnek Isten a maga irgalmából megbocsátja a súlyos bűnöket, és elengedi az értük járó „örök büntetést”.

Ezenkívül minden bűn, még a legkisebb is, a teremtményekhez való rendetlen ragaszkodással jár, ami szükségessé teszi a tisztulást, akár itt a földön, akár a halál után az úgynevezett purgatóriumban (tisztító tűz, tisztítóhely). E tisztulás szabadít meg attól, amit „ideig tartó büntetésnek” nevezünk, ami engesztelés, és eltörli mindazt, ami az Istennel és a testvérekkel való teljes közösség útjában áll.

Másrészt a kinyilatkoztatás tanítja, hogy a keresztény nincs magára hagyva megtérése útján. Krisztusban és Krisztus által élete titokzatos kötelékkel kapcsolódik a misztikus test természetfölötti egységében a többi keresztény életéhez. Így a hívők között a lelki javak csodálatos cseréje valósul meg, minek következtében az egyik élet-szentsége javára válik a másíknak, mégpedig nagyobb mértékben, mint ahogy az egyik ember bűne árthat a másíknak. Vannak emberek, akik a szeretetnek, a szenvedésnek, a tisztaságnak és az igazságnak olyan nagyszerű példáját hagyták maguk után, ami vonzza és bátorítja a többieket. A „helyettesítés” reális valóság, s az egész Krisztus-misztérium ezen alapszik. Az Ő túlaradó szeretete ment

meg mindnyájunkat. De Krisztus szeretetéhez tartozik az is, hogy nem kárhozzát passzív befogadásra, hanem bevon üdvözítő művébe, főként a szenvedésébe. Erről szól a Kolosszei levél ismert sora: „Örömmel szenvedek értetek és kiegészítem, ami Krisztus szenvedéséből hiányzik az Ő testének, az Egyháznak javára” (1, 24)...

Minden Krisztustól származik, mivel azonban mi az Övéi vagyunk, mindenünk az Övé, s ezáltal üdvözítő erőt nyer. Ezt jelenti az „Egyház kincstára”, melyet a szentek jótettei töltenek meg. A búcsú elnyerésért imádkozni azt jelenti, hogy belépünk e lelki közösségbe és egészen megnyílunk a többiek felé. Hiszen a lelki életet sem éli senki egyedül önmagának. S a lélek saját üdvösségének gondja csak akkor szabadul meg a félelemtől és az önzéstől, ha törődni kezd mások üdvösségével is. Ez a szentek közösségének valósága, – a „helyettesítő tevékenység” misztériuma – és az imádságnak mint a Krisztussal és az Ő szentjeivel való egység útjának valósága. Krisztus magához emel minket, hogy vele együtt szójuk meg az új emberi nem makulátlan ruháját, Krisztus jegyesének hófehér köntösét. A búcsúról szóló tanítás elsőként azt világítja meg, hogy „mily szomorú és keserves elfordulni az Úrtól és Istentől (vö. Jer 2, 19). Amikor ugyanis a hívők búcsút nyernek, megértik, hogy saját erejükből nem lettek volna képesek jóvátenni a bajt, amit bűnükkel magukra és a közösségre hoztak; ez üdvös alázatosságra készíteti őket.” A szentek közössége, mely a hívőket Krisztussal és egymással összekapcsolja, arról is beszél, mennyire lehet segíteni másokat – élőket és holtakat egyaránt –, hogy egyre bensőségesebb kapcsolatban legyenek a mennyei Atyával.

E tanításra támaszkodva és az Egyház anyai szeretetét képviselve elrendelem, hogy minden hívő, ha megfelelően fölkészült, az egész Jubileumi Év folyamán bőségesen részesülhet a búcsúk ajándékában, abban a formában, ahogy azt az e bullához mellékelte rendelkezés mondja (lásd a csatolt dekrétumot).

(II. János Pál pápa: „Incarnationis mysterium” kezdetű bullájából)

* * *

A Szentatya elfogadva I. Bartholomaios pátriárka javaslatát, beiktatott jubileumi római kalendáriumába egy napot, Urunk színeváltozása ünnepének vigiliáját, amikor a katolikusok és az orthodoxok majd együtt imádkoznak és böjtölnek a keresztyén egységért.

V.R.

A Boldogasszony tiszteletét tanította Karácsonyi János

Hazánk és nemzetünk két legnagyobb térítő apostola volt Szent Adalbert és Szent Gellért. S még mielőtt a magyar nép véérébe oltatott volna a Boldogságos Szűz szeretete, már a Boldogságos Szűz anyai gondjaiba vette a magyar nemzetet, mert e két férfiút, e két vértanú apostolt ő könyörögte ki az égtől a magyar nép számára. Szent Adalbert ugyanis az ő közbenjárására szabadult meg a haláltól, Szent Gellért pedig az ő közbenjárására született. Szent Gellért gyermekkorától fogva a legnagyobb kegyelettel viseltetett a Szűzanya iránt... Mikor a magyar nép és a király előtt először megszólal, a Boldogságos Szűz dicséretét hangoztatja. Elvonul a világtól egy monostorba, hét esztendeig onnan ki nem mozdul, úgy látszik magán kívül semmivel sem foglalkozik; de mégis később azt halljuk, hogy ott Bakonybélben a „Szent Gellért köve” nevű kőszálon egy kápolna áll a Boldogságos Szűz Mária tiszteletére, mi bizonyosan vagy Szent Gellért kezeinek a műve, vagy legalább is az ő tiszteletének a Boldogságos Szűz iránti emléke. Mikor pedig püspök lesz, akkor éppen nem elégszik meg szóval, hanem tettekben is nyilvánítja a Szent Szűz iránt keblében élő tiszteletet és szeretetet.

Mihelyt ideje engedte, azon helynek közvetlen szomszédságában, ahol hívei a szent keresztségben újjá születtek, Keresztelő Szent János temploma mellett, körülbelül ott, ahol most a ráctemplom áll, a Boldogságos Szűz tiszteletére szép egyházat épített... Hogy az egyházban sohase szűnjék meg az Istenanya dicsérete, melléje monostort épített, és oda Benedek-rendi szerzeteseket hozat. Ennek vezetésére megnyerte a fiatalabbik Mór szerzetest apátul. Így gondoskodott, hogy folytonosan zengjék ott Istennek és az Istenanyának dicséretét. Még holta után is a Boldogságos Szűz védő karja alatt akart nyugodni. Elrendeli azért, hogy holtteste ebben az egyházban temetessék el, s hogy e rendelkezése valamiképpen meg ne másítassék, ebbeli szándékát az apostoli Szentszék által is megerősíteti.

Ugyanezen tisztelet és kegyelet lelkesíté őt arra is, hogy a székesegyházban külön oltárt emeljen a Boldogságos Szűzanya tiszteletére. Ez elé pedig ezüst lábakon álló tömjénezőt tett, két élemedett korú embert pedig arra rendelt, hogy azok a tömjénezőbe folyton

éggő szenet és tömjént rakjanak s így a tömjénillat ott sohase hiányoz-
zék. Ez oltár előtt szokta azután a püspök a kegyelet és hála adó-
ját minden nap, mikor csak székhelyén tartózkodott, leróni. Minden
reggel és este a hajnali és esteli zsoltosima-imádság elvégzése után
körmenetben járult a Szűzanya emez oltára elé; szombaton pedig,
amely már akkor is ki volt választva a Boldogságos Szűz részére,
ez oltár elé vonult, ott kilenc szakaszból álló zsoltosima-imádságot
végzett s ebben önté ki a szívében lakozó kegyelet és hálaérzet áráját.
E napon több alamizsnát is osztott ki a szegények között, mint más-
kor. Nem csoda aztán, hogy ily nagy szeretet és kegyelet lakozván
szívében az „irgalmasságnak Szent Anyja” iránt, valahányszor bűnös
szolgát vezettek hozzá, s az a Boldogságos Szűz nevében kért tőle bo-
csánatot, alig csendült meg fülében Mária drága neve, azonnal köny-
nyekre fakadt, a nagy szeretettől és örömtől s nemcsak megbocsátott,
hanem, mintha ő lett volna a hibás, ő kért bocsánatot szolgájától.

De vajon eme, a Boldogságos Szűz iránt való lángoló tiszteletérzet
maradhatott-e hatás nélkül azokra, akikkel Szent Gellért érintkezett?
Nem. Mert amint a forrás kitör a föld mélyéből, amint a tűz egészen
átmelegíti a belé tett vasat, éppúgy kitör a Szent Gellért szívében
lévő mély és tüzes érzelm is belsejéből; átáradt az mások keblé-
be is, s azokat szintén áthatotta. Nem mondjuk, hogy Szent István
nem tisztelte volna mindjárt kezdettől fogva a Szent Szüzet, hisz
első egyházait, mint például a székesfehérvárit, veszprémvölgyit
az ő tiszteltére emelteté; az országgyűléseket Nagyboldogaszszony
napján tartatá; de a történeti igazság megsértése nélkül mondhaj-
juk, hogy Szent István királyunkban is Szent Gellért példája, amit
hét-nyolc évig folyton szemé előtt látott, gyökereztetete meg annyira
ezt a tiszteletet. Szent Gellért példájának látása tette benne oly
lángolóvá, oly nagygyá és erőssé ezt a szeretetet és bizalmat a bol-
dagságos Szűz iránt, hogy országát, népét az ő védelmébe ajánlja, s
hogy az ő életírója 1030-iki nagy szorongattatásának előadásakor,
mikor ugyanis Konrád, a hatalmas német császár, haddal támadta
meg apostoli királyunkat, eme szavakat adhatta az ő ajkaira: „Ha úgy
tetszik neked, Asszonyom, hogy a te örökséged elpusztíttassék és a ke-
reszténység új ültetvénye elenyésszék, az ne az én hanyagságomnak,
hanem a te akaratod intézkedésének tulajdoníttassék. Ha a pásztor
hibás, szenvedje ő, amit megérdemel, de kíméld az ártatlan juhokat.”

Tekintve már most egyenként és összesen Szent Gellért tetteit és szavait, a történeti igazság megsértése nélkül mondhatjuk, hogy Szent Gellért tanította a magyar népet az Istenanyát annyira tisztelni, hogy valamint egykor a zsidó nép Istennek nevét sohasem vette ajkaira, hanem ahelyett csak „Úr”-t mondott, épp úgy a magyarok a Boldogságos Szűz nevét soha ki ne ejtsék, hanem csak „Boldog-asszony”-nak, „Asszonyunk”-nak, azaz úrnőnek nevezzék. Ezáltal Szent Gellértnek nagy része volt abban, hogy Szent István Magyarországot még életében „a Boldogságos családjának” nevezhesse el, s amint már említők, a Boldogságos Születet válassza ki hazánk védőasszonyául.

Hogy ez a szó „asszony” a régi magyar nyelvben annyit tett, mint a mai úrnő vagy királynő, azt napnál fényesebben igazolja két helynév. Nagybánya régi neve latinul: „Rivulus dominarum”, magyarul: Asszonypataka. Bihar megyében egy falu régi neve: „Forum Reginae”, magyarul ma is: Asszonyvására. Az „asszony” szó első esetben a „domina”-nak, második esetben a „regina”-nak fordítása.

(Dr. Karácsonyi János: Szent Gellért püspök és vértanú élete, 1925.)

Az édesanya imája

Bizalommal fordulok hozzátok,
gyermekeim őrangyalai,
kiket Isten állított melléjük.
Mindenekelőtt azért a kegyelemért
könyörögjetek,
hogy őket Isten és a menny számára nevelhessem.
Oltalmazzatok őket ott,
ahol az én szemem nem őrködhet felettük,
kísérjétek őket ott,
ahová az én lábam nem követheti őket.
Figyelmeztessétek őket ott,
ahol az én hangom nem éri utol őket,
vezessétek és mentsetek meg őket
a menny számára!
Isten fizesse meg szereteteteket! Amen.

A szent kereszt felmagasztalása

II. János Pál pápa

„Imádunk Téged, Krisztus, és áldunk, mert keresztthaláloed által megváltottad a világot.”

Azok, akik hitükért haltak meg, magukhoz ölelték a feszületet, és ezt ismételték: „Magasztalunk Téged, Krisztus, mert keresztthaláloed által megváltottad a világot...”

Imádunk Téged, Krisztus. Leborulunk előtted. Nem találunk megfelelő szót vagy gesztust, ami kifejezné hódolatunkat kereszted előtt. Meghat minket a megváltás ajándéka, amit Te adtál az egész emberiségnek és az egyes embereknek azáltal, hogy feltétel nélkül alávetted akaratodat az Atya akaratának.

Jézus kinyilvánította saját szeretetében az Atya szeretetét. A kereszt magasságából szól minden idők emberéhez: „aki engem lát, látja az Atyát is” (Jn 14,9). Halálával feltárta nekünk, hogy van szeretet a világban: olyan szeretet, amely erősebb a halálnál. Megnyitotta előttünk a remény útját.

Mutassa meg szereteted hatalma újból, hogy nagyobb a minket fenyegető gonoszságnál, hogy nagyobb a bűnöknél, melyek a társadalom és az emberek életében maguknak követelik a polgárokat megillető jogokat. Bárcsak tanúi lehetnénk annak, hogy kereszted hatalma legyőzi a bűnök okát: „e világ fejedelmét” (Jn 12,20)! Mert Te Véreddel és szenvedéseddel váltottad meg a világot.

* * *

A Szentatya az 1983-84. Szentév alkalmával egy fa keresztet bízott a fiatalokra, hogy vigyék körbe a világon, mint Jézus szeretetének jelét, és hirdessék, hogy csak a meghalt és feltámadt Krisztusban van üdvösségünk és megváltásunk. Jézus vállalta értünk a keresztthalált, így lett a kereszt „az egész történelem és minden emberi élet középpontja, értelme és célja.” A Szentatya így fordul a világ fiataljaihoz: „Ne féljetez attól, hogy az új évezred szentjeivé váljatok!” Ez a kereszt most visszatért Rómába, ahol jövőre tartják meg a XV. Világifjúsági napot, melynek témájául a pápa: „Az Ige Testté lett és közöttünk élt” szentírási részt választotta.

A keresztények az „Úrangyala” imával emlékeznek meg arról, hogy Isten belépett az emberi történelembe. A Boldogságos Szűz Mária a hajnal, aki megelőzi az igazság napjának felkeltét. A Szentatya az Egyház és a keresztények Anyja oltalmába ajánlotta a XV. Világifjúsági nap előkészületeit.

V.R.

Az isteni akarat óceánjában

Luisa Piccarreta

Egyik gyóntatója, az azóta boldoggá avatott Annibale Maria di Francia írja Luisa Piccarretáról: „Bár nem rendelkezik emberi műveltséggel, övé a mennyei bölcsesség bőséges adománya, a szentek tudománya. Világosságot és vigaszt ad az a mód, ahogy beszél. Nem sokáig járt iskolába, csak az első osztályt végezte el... Egyedül, rejtetten és ismeretlenül szeretne élni. Semmiért sem cserélné fel bensőséges beszélgetését imádott Jézusával az írásban, ha az Úr maga nem szólítaná fel vagy a lelki vezetők nem kérnének tőle mást a szent engedelmesség nevében. Az engedelmesség az egyik legfontosabb jellemvonása ennek az igaz léleknek, aki negyven éven át írt engedelmességből.” 1938-ban, a 36. kötet befejezése után lelkiatya föloldotta őt az írás kötelezettsége alól.

1947. március 4-én halt meg nyolcvankét éves korában olaszországi szülővárosában, Coratóban. Hetven évig szenvedett ágyhoz kötötten. Jézus és a Szűzanya majdnem minden nap meglátogatta őt. Tizenhat éves korától kezdve szinte csak a Szentostya volt egyedüli tápláléka. Magán viselte az Úr szent sebeit.

1994-ben megkezdték boldoggá avatását.

Életműve az isteni akarat titkába avatja be a hívő lelket.

Részletek naplójából:

1916. augusztus 16. Megszokott állapotomban voltam, amikor édes Jézusom egy pillanatra eljött hozzám és így szólt: „Leányom, szívem ellenállhatatlan szükségét érzi annak, hogy több lélek éljen akaratomban, mert ezek a lelkek számomra ünnepi helyek. Szeretetem minden lélekkel jót akar tenni, de bűnük megakadályozza, hogy rájuk áraszszam jótéteményeimet. Ezért indulok azok megkeresésére, akik akaratomban élnek. Mivel bennük semmi sem akadályoz, hogy rájuk áraszszam áldásaimat, ezért így teszek; és e lelkeken keresztül az őket körülvevő egyének és népek is részesülnek áldásaimban. Ezért, minél nagyobb számban élnek ilyen lelkek a Földön, annál inkább megvigasztalódik szeretetem és annál inkább kiárad az emberiség javára.”

1921. január 17. Éreztem, amint szegény lelkem belemerül az isteni akarat végtelen óceánjába. Mindenem a teremtő fiat (legyen) pecsétjét és bélyegét láttam. Láttam a Napban...

Felnéztem a csillagokra, és láttam bennük ezt a fiat-ot...

Az örök Isten trónja előtt képviseltem minden ember nevében a békés szeretetet, hogy teremtsen békét az ég és Föld között. A szerető lelkek édes szeretetét és mások rejtett szeretetét, a teremtmények szeretetét képviseltem, amint Isten szeretetét viszonzozzák.

De miképpen mondjak el mindent, amit megértettem és abban a sok fiat-ban tettem, ami, ahogy láttam, az egész teremtést magába foglalja. Nagyon sokáig tartana, ha mindezekre kitérnék. Akkor az én édes Jézusom kezemet az Övébe vette, erősen megfogta és így szólt: „Leányom, a fiat tele van étellel. Ezért él mindenki, és ezért származik minden a fiat-ból.

1. Az én fiat-omból jött létre a teremtés. Ezért látható minden teremtetett dologban a fiat pecsétje és bélyege.

2. Az én szeretett Anyám fiat mihi (legyen nekem a Te igéd szerint) szava nyomán, amit az én akaratomban mondott ki, és ami által annak ugyanolyan hatalma van, mint az én teremtő fiat-omnak, jött létre a megváltás. Ily módon nincs olyan része a megváltásnak, ami ne viselné magán Édesanyám fiat mihi-jét. Az ő fiat mihi-je pecsételte meg az én egész emberségemet, lépteimet, munkámat, szavaimat. Szenvedésem, sebeim, a tövisek, a keresztt, a vér, minden ezt a pecsétet viseli, mert minden magán viseli eredetének pecsétjét.

Az én időbeli létem Szeplőtelen Édesanyám fiat mihi-jével kezdődött. Ezért hordja magán ezt a pecsétet mindaz, amit tettem. Az ő fiat mihi-je benne van minden egyes Szentostyában. Ha az emberiség kiemelkedik a bűnből, ha megkeresztelnek egy újszülöttet, ha a menny megnyitja kapuját, hogy befogadjon valakit, az én Édesanyám fiat mihi-je pecsételi meg, teszi rá bélyegét, ami mindent elkísér és gondoskodik mindenekről. Ó a fiat hatalma! Folyamatosan, minden pillanatban kiárad; megsokszorozza önmagát és minden jónak életet ad önmagából.

3. Szeretném most elmondani neked, miért kértem a te fiat-odat, az én akaratomban kimondott »igenedet«. Az imádság miatt kértem, amire benneteket tanítottalak: fiat voluntas Tua, sicut in caelo et in terra (legyen meg a Te akarod, amint a mennyben, úgy a Földön is!), ami oly sok század és oly sok nemzedék imája volt.

Azt akarom, hogy ez most beteljesedjen!

Ezért kívánok újabb igent az én akaratomban, újabb fiat-ot, hogy folytonosan, minden pillanatban kiáradjon és mindenki számára megsokszorozódjon. Azt kívánom, hogy az én saját fiat-om szálljon fel a lélekből trónom elé, és az én fiat-om teremtő hatalma hozzon életet a Földre (imám által): »Legyen meg a Te akaratod, amint a mennyben, úgy a Földön is!«

1921. február 8. Ma reggel, miután szentáldozáshoz járultam, meghallottam, amint szeretett Jézusom megszólalt bensőmben: „Ó gonosz világ, mindent megtesztek, hogy elűzzetek engem a Föld színéről, a társadalomból, az iskolákból, a beszélgetésből és mindenből. Azon mesterkedtek, hogy leromboljátok templomaimat és megöljétek szolgálóimat. És én mégis a szeretet korszakát készítem elő számotokra.

Harmadik fiat-om korszakát!

Ti továbbra is igyekeztek száműzni engem, de meg foglak lepni benneteket szeretetemmel. Követni foglak, megjelenek felettetek, hogy ámulatba ejtsek titeket szeretetemmel; és ahonnan el akartok úzni engem, ott fogom felállítani trónomat, ott fogok uralkodni még inkább, mint azelőtt és még meglepőbb módon, úgy, hogy trónom elé fogtok borulni, mint akiket megkötoz szeretetem ereje... Mialatt a teremtmények azzal vannak elfoglalva, hogy saját útjukat járják, gondoskodom arról, hogy meghallják a fiat voluntas Tua-t (legyen meg a Te akaratod), hogy beteljesedjen és egész új módon uralkodjon akaratom a Földön. Előkészítem harmadik fiat-om korszakát, amelyben szeretetem csodás és példátlan módon hoz szabadulást számotokra.”

(L. Piccarreta: Book of Heaven c. mű alapján)

„Én vagyok a Teremtő.
Azért alkottam őt, hogy ő megalkosson engem.
Örvendjete az ég örömének,
mert az Atya leánya,
az Isten Anyja,
az Isten jegyese,
a Lélek jegyese megszületett!”

Az Atya szavai Myrnához, 1985.

XIII. Leó pápa látomása

Török József, történész, teológus

Amikor IX. Piusz pápa halála után összeült a konklávé, hogy utódát megválassza, a francia ateisták vezére, Ernest Renan azt jósolta, hogy az Egyház újabb katasztrófa küszöbén áll, húsz éven belül a pápaság eltűnik, hívek hiányában a Szent Péter bazilika mindössze múzeumként fog működni. A jóslat – amint a történelem bebizonyította – nem vált be, mert XIII. Leó, az új pápa elsődleges céljául tűzte ki, hogy testvéreit a hitben megerősítse. Ötvennégy enciklikát bocsátott ki, amelyek közül nyolc a Szűzanyáról szól, egy pedig a rózsafüzérről. Élete legnagyobb cselekedetének tekintette, hogy 1899-ben felajánlotta az egész emberi nemet Jézus Szentséges Szívének. Huszonöt éven át uralkodott dicsőségesen Szent Péter apostol utódként, s harcolt a rábízottakért az evilág fejedelme, a Sátán, s annak csatlósai ellen. Ehhez az elszánt küzdelemhez tartozott az az imádság, amit a pápa egy magán-kinyilatkoztatás után fogalmazott meg és rendelt el kötelező erővel száz évnyi időtávra a világegyházban, amit a pap és a hívek közösen, térden állva mondtak el minden szentmise után. Erről a rendkívüli eseményről ő maga igyekezett hallgatni, és az ő életében környezete sem beszélt róla. Titkára esküvel hitelesített tanúskodása szerint 1884. október 13-án a pápa szentmisét mondott az egyik vatikáni kápolnában, majd a mise végén éppen távozni készült, amikor hirtelen megállt az oltár lépcsője előtt. Nagyjából tíz percig úgy állt ott, mintha önkívületbe esett volna, arca hamuszürkévé változott. Környezete már aggódni kezdett egészségéért, de nem mert hozzá közelíteni. Miután fölocsúdott, a jelenlétéről tudomást sem véve, dolgozószobájába sietett. Ott megfogalmazta azt a híres, Szent Mihály arkangyalhoz intézett imádságot, amelyről fentebb már szó esett. Utólag közvetlen környezetének azt mondta, hogy nem látomása, hanem „hallomása” volt, vagyis csak hangokat, két hang párbeszédét hallotta, az egyikből isteni jószág áradt, a másik gyűlölettel izzott. Ez utóbbi száz évet követelt magának, hogy elpusztítsa a kereszténységet és az egész emberiséget. A pápa a hallottakból azt a következtetést vont le, hogy a következő száz esztendőben a Sátán és angyalai, meg bérenceik fokozott küzdelmet indítanak az Egyház, annak vezetői, és hívei ellen. Ezért rendelte el száz évnyi időtartamra az imádságot.

A liturgikus reform során ezt az imádságot az utolsó evangéliummal együtt elhagyták, feltehetően azért, mert kevésbé ismerték azt a harcot, ami a keleti féltekén a katolikus hitet vallók, bíborosok, püspökök és egyszerű keresztények ellen folyt. Pedig erre az imádságra továbbra is nagy szükség lett volna, hiszen a szervezett üldözésen kívül Nyugat-Európában és Amerikában az anyagi jólét, a fogyasztói szemlélet harcolt az Egyház ellen. Papok és szerzetesek tízezrei lettek hűtlenek hivatásukhoz ezekben az években, s ha nem is tudatosan, ám mégis a tagadás urának szolgálatába szegődtek. Azokban a templomokban, amelyekben él az imádság szelleme, ott a hívek és papok tovább éltetik a XIII. Leó pápa által megfogalmazott, hathatós imádságot.

Szent Mihály arkangyal!
Védeld minket a küzdelemben!
A Sátán gonosz kísértései ellen légy oltalmunk!
Esedezve kérjük: parancsoljon neki az Isten!
Te pedig mennyei seregek Vezére,
a Sátánt és a többi gonosz szellemet,
kik a lelkek vesztére körüljárnak a világban,
Isten erejével taszítsd vissza a kárhozat helyére! Amen

Angyalaidd őrizzék e ház békéjét!
Boldog Faber Péter († 1546)

A Jézus Társaság, a jezsuiták alapító tagjai közé tartozik Boldog Faber Péter. Mint katolikus pap különös bensőséges tisztelet érzett az angyalok iránt mindenkor megemlékezve arról, hogy felettük áll Szűz Mária, az angyalok Királynője. 1542-ben írta naplójába: „Amikor teljes tisztelettel imádni készültem Krisztusnak, a mi Urunknak Testét, ami előttem feküdt az oltáron, eszembe jutott, hogy a Boldogságos Szűz Mária, aki az angyalok karai felett áll, nagyobb tiszteletet nyújt az isteni Felsőnek és jobban szolgálja Őt minden más tiszta teremtménynél, aki a Magasságbeli kezéből származik. Az emberek iránt ezért ő több és nagyobb kegyet tud mutatni, mint az angyalok és a szeráfok, mert ő nemcsak csodálatosabban diadalmaskodik és uralkodik

minden más teremtménynél, hanem a többieknél még inkább dicsőíti, dicséri és szolgálja Fiát és a Szentháromságot; mint asszony, királynő, anya, szószóló, közbenjáró és esdeklő, közbenjár a teremtmények megújulásáért, akik még lényükben vagy műyükben nem nyerték el a felső tökéletességet. A földi emberek számára naponta új ajándékokat ad kegyelemben, békében és dicsőségben. A mennyország szentjeinek kieszközli az emelkedett dicsőítés ajándékát.”

Boldog Faber Péter meg volt győződve arról, hogy ahol egy ember jelen van, ott van őrangyala is, és fordítva is, ha eltávozik az ember, vele megy angyala is. 1543-ban írta naplójába: „Amikor egy újonnan kibérelt házba költöztem, szívemben és lelkemben különböző biztatásokat éreztem, mert szerettem volna, ha áldás kíséri költözésemet. Ezért térden állva így imádkoztam a ház kamráiban és szobáiban: »Uram, arra kérék, látogasd meg e lakást és utasítsd ki innen a gonosz ellenség minden ártó hatalmát! Lakjanak itt a te angyalaid és őrizzék meg e ház békéjét! A Te békéd legyen mindig velünk a mi Urunk, Krisztus által!« Ájtatosan elmondtam ezt az imát, mert éreztem, hogy illő és jó így imádkozni, ha beköltözünk valahova. Megszólítottam azokat a jó angyalokat is, akik a szomszéd házat védik, mert éreztem, hogy az is illő és jó, amikor valaki költözködik. Imádságban kértem, hogy a szomszédban lakó gonosz lelkek, akik azoknál a rossz lényeknél, iszákos és kétes egzisztenciájú embereknél laknak, akik, ahogy hallottam, ebből a negyedből nem hiányoznak, ne árthassanak nekem és házam népének.”

Boldog Faber Péter nagyon tudatosan élt a szentek és angyalok közösségében. Apostoli munkája során lelki beszélgetésekben és lelki gyakorlatokban igyekezett megnyerni az embereket Isten számára és ehhez mindenkor kérte a hely és az ország angyalainak és szentjeinek segítségét. Így írt erről: „Nem mulasztom el az angyalok és a szentek segítségül hívását, amikor azért a helyért vagy országért kezdek imádkozni. Segítségül hívom az angyalokat és szenteket, akikre rá van bízva az élők és holtak sorsa.” (Petrus Faber: Memoriale)

* * *

Megkezdődött a szentévi Mária és mariológiai kongresszus előkészítése, amelyet 2000. szeptember 15-24 között az Örök Város lát vendégül. A kongresszust a nemzetközi Pápai Mária Akadémia és a római egyház közösen szervezi a „Szűz Mária és a Szentháromság kapcsolata” témában. A záróünnepséget a világ Mária kegyhelyeinek szentelik, melyek kivételes helyek arra, hogy Szűz Márián keresztül a Szentháromsággal találkozzunk.

V.R.

Ráfáel vagyok, egy a hét angyal közül

A lakodalom után Tóbiás meg akarta hálálni hűséges kísérőjének, hogy jó egészségben és épségben hazahozta őt, meggyógyította feleségét és apját és megszerezte hozományát is. Így szólt hozzá: „Fogadd el felét annak, amit hoztál azért, amit tettél, azután menj békével!” Akkor Ráfáel félrehívta kettőjüket és így szólt hozzájuk: „Dicsőítsétek Istent minden élőlény előtt, és mondjatok neki köszönetet azért, amit veletek tett. Dicsőítsétek és magasztaljátok nevét! Mindenki előtt hirdessétek az Isten tetteit, mert méltó rá, és ne szüntek meg köszönetet mondani neki! A király titkait meg kell őrizni! Isten tetteit azonban föl kell fedni és hirdetni kell! Tegyetek jót és akkor nem árthat nektek a gonosz. Többet ér a böjt imádsággal meg az alamizsna igazságossággal párosulva, mint a nagy vagyon, ha jogszalomsággal jár együtt. Jobb alamizsnát adni, mint aranyat gyűjteni, mert az alamizsna megment a haláltól, és megtisztít minden bűntől. Akik jótékonykodnak, azok sokáig élnek. De akik vétkeznek és rosszat tesznek, azok ellenségei saját életüknek.

Megmondom nektek a színtiszta igazságot és nem titkolok el semmit sem előttem. Mondtam már nektek, hogy jó elhallgatni a király titkát, Isten tetteit azonban ki kell nyilvánítani. Tudjátok meg hát, hogy amikor imádkoztatok, te meg Sára, kéréseteket az Úr színe elé vittem és felolvastam. Éppen úgy azt is, hogy eltemetted a halottakat. Amikor nem restellted, hogy fölkelj és abbaahagyd az evést, hanem elmentél és eltemetted a halottat, megbízást kaptam, hogy próbára tegyem a hitedet. Ugyanakkor elküldött Isten, hogy meggyógyítsalak és a menyedet is, Sárát. Ráfáel vagyok, egy a hét angyal közül, aki mindig készen áll arra, hogy az Úr fölséges színe elé lépjen.” Erre mindkettőjüket félelem fogta el, és arcra borultak, mert nagyon féltek. (Az angyal) azonban így szólt hozzájuk: „Ne féljete! Békesség veletek! Magasztaljátok Istent örökké! Nem magamtól jöttem, hanem Istenünk akaratából. Ezért Őt dicsőítsétek minden áldott nap, mert Őt illeti a köszönet. Azt hittétek, enni láttok, pedig az csak látszat volt. Dicsőítsétek ezért az Urat a földön, és adjatok hálát Istennek! Most visszatérek ahhoz, aki küldött. Írjatok le mindent, ami történt!” Ezzel fölemelkedett. Amikor fölkeltek, már nem látták többé. Magasztalták Istent dicsérő énekkel, és megköszönték neki, hogy ilyen csodát tett, hogy az Úr egyik angyala megjelent. (Tób 12, 5-21.)

Mária-kegyhelyek



Bodajk

A Székesfehérvártól északnyugatra mintegy 20 km-re fekvő Bodajkot egyes szerzők a legrégebb magyar búcsújáró helynek tartják. A település környékét, a Bodajk-hegyet már Anonymus is említi. A község királyi birtok volt, és nevét a Bodok nemzetségtől kapta. A hagyomány szerint még Szent István király építtetett itt kápolnát a Szent Szűz tiszteletére, és ő is és családja is gyakran látogatott ide. Jordánszky Elek tudós püspök a magyarországi Szűz Mária kegyhelyekről 1836-ban írt könyvében megemlíti, hogy Szent László király ebben a kápolnában könyörgött a Magyarok Nagyasszonyához egyik csatája előtt, és a Szent Szűz közbenjárására le is győzte a nagy túlerőben lévő ellenséget.

A török hódoltság után, 1697-ben, Willibald kapucinus atya építtetett új kápolnát az évszázadok viharai alatt romossá vált ősi kápolna alapfalaira a Segítő Szűz Mária tiszteletére. Ebben helyezték el a mai kegyképet, Colloredo bécsi grófnő ajándékát. A kép a passzai Segítő Szűzanya (Mariahilf) kegyképeének egyik legrégebbi és talán legjobban sikerült magyarországi másolata.

Sokan zarándokoltak ide a környékről azokban az években, egyrészt hogy hálát adjanak a Szűzanyának a másfél évszázados török uralom alól való felszabadulásért, másrészt, hogy könyörögjenek hozzá a pusztító pestisjárvány elkerüléséért. A kápolna hamarosan kicsinek bizonyult. 1728-ban kezdték építeni és 1742-ben szentelték fel a mai kegytemplomot, amely külsőleg és belső kerendezését – oltárát, szószékét – tekintve is a barokk stílus egyik remek hazai alkotása.

A templom mellett van a századunkban korszerűsített, hatalmas – sok ezer embert befogadó – zarándokudvar. Az itt lévő Szentkútnak már régóta gyógyító erőt tulajdonítanak, és a zarándokok mindig vittek és ma is visznek vízből betegeiknek. A kegyhelyen történt csodálatos gyógyulásokról okmányok tanúskodnak.

Bodajk fő búcsúja Szűz Mária nevenapján, szeptember 12-én, illetőleg a szeptember 12-ét követő vasárnapon van. Ilyenkor már szombat délben jönnek ide búcsúsok az egész egyházmegyéből, és megható éjszakai virrasztással készülnek a másnapi, ünnepélyes püspöki szentmisére. A kegyképnél és a forrásnál gyertyák százait gyűjtják meg a buzgó zarándokok.

A búcsúsok fel szokták keresni a templom közelében lévő, magas dombra épített Kálváriát, és itt végzik a keresztúti ájzatosságot. A domb oldalában van a Kálvária-kápolna, ahonnan meredek út vezet a párosával elhelyezett stációk mentén a domb tetején álló feszületig. A Golgota-jelenet mellékalakjait Székesfehérvár városa készítette még 1736-ban. A Kálvária részeként megmaradt a börtönben sínylődő Fájdalmas Krisztus szobra is.

Bodajk a XVIII. századtól a második világháború végéig – a német lakosság kitelepítéséig – a környező német települések lelki központja volt, és összefogta a környék magyar és szlovák lakosságát is.

A búcsúkor és év közben is gyakran ide látogató hívek sokasága körünkben is hittel, bizalommal és szeretettel köszönti a Segítő Szűzanyát, és kéri segítségét, közbenjárását életünk sok bajában, testi-lelki megpróbáltatásában. Ma is időszerűek a régi bodajki Mária-himnusz sorai:

Boldogságos vigaszunk, szívünk Hozzád kesereg.
Éjjel hívja sírva így édesanyját a gyerek.
Sír, rikolt az énekünk is, Édesanyánk légy velünk is,
Bodajki Mária!

K.D.

A „Béke Királynője” a Kurešček-hegyen Anton Opetnik könyve alapján

Szlovéniában, a Ljubljánától 25 km-re eső Kurešček hegyre 1990 óta minden hónap első csütörtökén, péntekjén és szombatján zarándoklatok indulnak. A kegytemplom 1990-ben még romos állapotban volt, a második világháború előtt mondtak benne utoljára szentmisét, később tűz áldozata lett.

A hegy csúcsáról gyönyörű kilátás nyílik az egész vidékre, ezért mindig kedvelt kirándulóhely volt. Már a XV. században állt a

Kurešček hegyen templom. Szűz Máriának, a Béke Királynőjének volt szentelve, ami akkoriban ritkán fordult elő. A templomon látható két felirat is ezt bizonyítja: „Szűz Mária, helyezd életünket békés alapokra!” „E helyen békét adok.”

Mi lehet az oka annak, hogy ismét megindultak a zarándoklatok ebbe a régi Mária-szentélybe?

Franz Spelic: „Visszamegyek Atyámhoz” c. könyvében leírja megtérését. Megrázó történetében elmondja, miként jutott el a szomszédjánál véletlenül meglátott Biblián keresztül a hitre. Régi barátai körében megtérése értetlenséget és ellenségeskedést keltett, újabb katolikus ismerőseiben bizalmatlanságot és kételyt. Pedig Isten munkatársként hívta őt terve megvalósításához.

1989-ben Medjugorjében különös dolog történt. Franz Spelic, a szlovén zarándok az Istenanya hangját hallotta: „Újítsátok meg az imádságot az elhagyott és elfelejtett hegyen!” Nem tudta, miről lehet szó. Hazatérve elmondta egy papnak, aki rögtön a Kurešček-hegyre gondolt. Később a Szűzanya megerősítette: „Kegyhely lesz ez a lelki betegségek és sebek gyógyítására. Leányaim és fiaim, akik a megújulásban (a karizmatikus megújulásban) részt vesztek, gondoskodjatok arról, hogy ne legyenek ott egyedül első csütörtökön, pénteken és szombaton! Keressetek fel ott engem, és megáldalak benneteket.”

Az események híre hamar elterjedt. Azonnal megindult az újjáépítés, és 1992. augusztus 30-án Ljubljana érseke felszentelte a helyreállított templomot. Az ünnepségen Franz Spelic már mint diakónus vett részt.

A Kureščeken minden hónap első péntekét megünneplik. Előtte való napon délután háromkor kezdődnek az imádságok. Első pénteken és szombaton ünnepélyes szentmisét mutatnak be.

Franz Spelic felesége 1992-ben meghalt. A Szűzanya arra kérte Spelicet, hogy álljon az Egyház szolgálatába. 1993-ban Krisztus Király ünnepén szentelte pappá őt Alois Sustar érsek, és egyben kinevezte Zalog plébánosává.

A ljubljana érsek bizottságot nevezett ki az üzenetek kivizsgálásra, majd jelentésük alapján engedélyt adott az üzenetek terjesztésére. Az érsek személyesen végezte az újjáépült templom felszentelését.

Az üzenetekben a Szűzanya ismételten beszél a békéről, a kiegészztelődésről, a papokról, Jézus és Mária Szent Szívének családjairól, Medjugorjéről.

A Kureščeken lévő templom, amelyet a „Béke Királynőjének” szenteltek, mindig kiváltságos hely volt, ahol Isten Szűz Mária által akar békét ajándékozni az embereknek. A békét tovább kell adni mindenkinek: „Igyatok égi békét Szívemből és Fiam Szívéből és ajándékozzatok tovább másoknak!... Alakítsátok át szíveteket, hogy a béke hordozói legyetek!”

A békéért imádkozni kell: „Imádkozzatok, imádkozzatok a világ békéjéért! A Sátán teljes erejéből támadja és fenyegeti a békét...”

A béke első gyümölcse a kiengesztelődés: önmagunkkal és felebarátainkkal. Gondosan készítsétek elő azok találkozását, akik szeretnének kiengesztelődni, akik készek megbocsátani és szeretnék ha nekik is megbocsátanának. Hívjatok meg erre a találkozóra nemzeti különbség nélkül mindenkit, aki szeretné elnyerni Isten békéjét. A találkozás 1991. májusában történjen! Kezdjétek május elsején és folytassátok minden szombaton! Erre már most készüljétek fel böjttel és imával!... Ne keményítsétek meg szíveteket, hanem bocsássatok meg, hogy ti is bocsánatot nyerjétek!”

„Óvakodjatok az ordító oroszlántól, nehogy széthúzást keltsen az Egyházban, a családban és a társadalomban!... Keressetek oltalmat Fiam Szívében!”

„Imádkozzatok, sokat imádkozzatok a papokért, elsősorban azokért, akik megpróbáltatásokat élnek át... Kedves pap fiaim, maradjatok hűségesek fogadalmatokhoz, amit Istennek, az Egyháznak és a püspöknek tettetek pappá szentelésetek alkalmával.” „Nagy a pap felelőssége, mert fényével az életbe vezet, de sötétségével a kárhozatba. Papok, legyetek az isteni fény hordozói, hogy senki ne tévedjen el a fény hiánya miatt!”

„Imádkozzatok testvéreitekért, a papokért, azokért is, akik nem értenek meg titeket, és szembehelyezkednek veletek! Szeressétek egymást és legyetek a rátok bízott lelkek gondos pásztoraik és orvosai!”

„A hit hiánya miatt (egy papok) emberi teológiát terjesztenek, ezért sok ember hite kerül válságba... ez a válság más papokat is megérint. A hit válsága más tévedések is okoz... mindent az értelem alapján akarnak megmagyarázni, ezért azt tanítják, hogy Istennek nincsenek csodás beavatkozásai, nincsenek angyalok, nem létezik a gonoszság atyja, sem a gonosz lelkek... Óvakodjatok az olyan lelki magatartástól, ami nem a Biblián alapszik, bár az embereknek tetszik a könnyűsége miatt.”

„Hívd meg az embereket és bíztasd őket, hogy meneküljenek az én Szívemen keresztül Fiam Szívébe, hogy igazi békét leljenek, amire mindenkinek olyan nagy szüksége van! A papok, a szerzetesek és a szerzetesnők... legyenek Jézus és Mária Szíve családjának lelke!... Azt kérem, hogy minden héten tartsanak egy közös szentórát, hogy elmélyüljenek az én Szívem és Fiam Szívének titkában.”

„Az üzenetek, amelyeket Medjugorjében és a Kureščeken adok, kölcsönösen kiegészítik egymást, ezért tekintsetek egynek, Isten egyetlen megnyilvánulásának! Csak kevés vonatkozik kizárólag a Kureščekre. Az üzenetek az egész világnak szólnak.”

Részletek az üzenetekből:

1993. február 10. „Megígérem, hogy az új szentély építésével a Kureščeken, amely a Szentháromságnak lesz szentelve, az Egyház is erősödni és lelkileg gazdagodni fog. Nemcsak itt, hanem a világ sok más helyén is megújulnak a kihalt templomok.

Én vagyok a Béke Királynője. Bízatok bennem! Vessetek véget az ellenségeskedésnek! Imával, megbocsátással és kiengesztelődéssel fejezzétek be a háborút!

Gyűljetek imacsoportokba és ajánljátok fel magatokat az én Szívemnek és Fiam Szívének! Ahol ketten imádkoznak, oda egy harmadik is csatlakozni fog, és máris megalakult a család, amely felajánlhatja magát az én Szívemnek és Fiam Szívének. Mily sokan vannak közöttetek, akik nincsenek megkeresztelve! Mily sokan vannak, akik langyossá váltak a keresztség után és halottá Isten számára! És ti nem figyeltek rájuk! Nem törődtök velük! Sokan vannak, akik meg vannak elégedve lelki életükkel. Nem kell messzire mennetek, hogy eleget tegyetek Jézus felszólításának: »Menjete a világba és hirdessétek az Evangéliumot!« Ez a világ a ti világotok. Éljétek az Evangéliumot!

Imádsággal, böjttel és mindenek előtt a titkokon szemlélődő rózsafüzér imával szenteljétek meg magatokat, családokat, nemzeteket és az egész világot!

Örvendezzete a megkereszteltekkel együtt, különösen a felnőttekkel, akik szabadon döntöttek a keresztyén élet mellett! Fogadjátok örömmel testvéreiteket, akik visszatértek az Egyház ölelő karjába!”

1998. május 2. „Kedves gyermekeim! Ma különleges kérésem van, amit tovább kell adnotok a világnak! Védelmezzétek a Szentatyát, II. János Pál pápát imádságotokkal és hűségetekkel! Imádkozzátok a

hűtlen bíborosokért, a hűtlen püspökökért, a papokért, akik megoszlast és ellentéteket keltenek, akik nem hűségesek a Szentatyához és Isten Egyházához! II. János Pál az én legdrágább fiam. Hallgassatok rá, és hamarosan béke, egység és áldás lesz az Egyházban és a világban.”

1998. július 4. „Neked pedig, Smaverski (a Szent Szűz azért nevezi időnként így Franz Spelicet, mert Smavern-ből való), aki 1987. szeptember 17-én megkaptad a stigmákat, melyek eddig nyitva voltak, a mai naptól kezdve csak egy sebed lesz bizonyos időnként nyitva, de szenvedéseid növekedni fognak. Más okok miatt is többet fogsz szenvedni. Lelki szenvedésed nagyobb lesz a testinél. Azok az emberek okozzák majd, akik nem fogadnak el. Légy bátor, tudod, hogy nem vagy egyedül, és azt is tudod, hogy kinek a szolgálatában állsz!”

1998. augusztus 8. „Az Egyház mindenütt nagy megpróbáltatásokat él át. Legyetek a püspökök és a papok biztos támasza! A legerősebb támasz a példás keresztény élet. Ne hagyjátok, hogy megtévesszenek benneteket! Maradjatok hűségesek keresztségi fogadalmatokhoz! Imával és személyes keresztény elkötelezettséggel segítsétek a családokat, hogy lelkileg egészségesek legyenek, hogy a házastársak hűségesek maradjanak ígéletükhöz, amit esküvőjük alkalmával egymásnak fogadtak. Hallgassatok rám és éljeteztek hitetek szerint!”

1998. szeptember 5. „Dicsértessék a Jézus Krisztus! Köszönetet mondok mindazoknak, akik követik felszólításaimat és terjesztik üzeneteimet. Sajnos ti még igen keveset tudtok a Kureščekről, erről az áldott helyről. Még Szlovéniában is sokan vannak, akik semmit sem tudnak róla. A medjugorjei és kureščeki üzenetek értéke felmérhetetlen. Fordítsátok életetek javára és ne feledjétek a szekrényben! Megáldom minden gyermekemet, különösen azokat, akik legjobban rá vannak szorulva segítségemre.” A Béke Királynője

1998. szeptember 24. „Dicsértessék a Jézus Krisztus! Előző üzenetemben már értesítettelek benneteket arról, hogy a mai üzenet lesz az utolsó. Az utolsó, amelyet ily módon kaptok. Mától kezdve nem a látók által fogok beszélni, hanem az események által, amelyeket majd átéltek. Ti mind, akik kegyelmet kaptatok a Kureščeken, mondjátok el az embereknek, tanúvallomásotokat pedig adjátok át a kureščeki templom lelkészének! Legyetek élő tanúk! Ezentúl rajtatok keresztül fogok szólni. — Az egyházi vezetésre tartozik, hogy eldöntsék, melyik tanúságtétel alkalmas arra, hogy azonnal közöljék. Ezeket a tanúbi-

zonyságokat közölni kell az egyetemes Egyházzal, a hírközlő eszközök által és le kell fordítani más nyelvekre. Smaverski látnok előtt még meg fogok nyilatkozni. Én fogom őt nevelni, őneki pedig le kell írnia számotokra élményeit. Ezentúl nem üzenetek formájában fogja közölni azt, amit rábírok. Amit iskolámban tanul, azt le fogja írni a hírközlők számára és saját naplójába, amire majd később lesz szüksége.

Ne féljetez attól, hogy elhagyom a Kureščeket! Jelenlétezet erősebben fogjátok érezeni, mint eddig.

Az a legfőbb kívánságom, hogy imádkozzatek és szentelődjetez meg, nehogy az Egyházba behatoló sötét hatalmak uralkodjanak felettek. Isten megígérte hogy nem vesznek erőt rajta a pokol kapui. Ezért ne aggódjatek az Egyház miatt! Minden időben sok emberi áldozata lesz ennek a küzdelemnek, mert az emberiség hagyja, hogy a sötétség hatalmai félrevezessék.

Papok, szeretett fiaim! Legyetek hűségesek Istenhez, az Egyházhoz, a pápához és a hozzá hűséges püspökökhöz! Mondjatek le az anyagi javakról! Szent Ferenc alázata és szegénysége a lelki fejlődés alapja. Ne váljon egyetlen liturgikus cselekmény, különösen a szentmise bemutatása ne váljon megszokott cselekedetté, hanem legyen a hit, az imádság és a buzgóság megnyilvánulása! Papok, álljatek önként készen a bűnbánat szentségének kiszolgáltatására, mert ebben a szentségben találkozhattok a legtöbb csodával!

Kurešček továbbra is a kegyelem helye marad. A kegyelem kiáradása egyre erősebb lesz itt. Ebből fog megszületni majd a nagy templom, amely a Szentháromságnak lesz szentelve. Egyetlen ember sem lesz képes megakadályozni a szelet abban, hogy fújjon. Újból emlékeztetlek arra, hogy nem megyek el innen. Jöjjetek hozzám hittel és bizalommal a Kureščekre! Ott megtaláltok engem és felismeritek műveimet és jeleimet. Ne feledkezzetez meg a legnagyobb isteni parancsolatról, a minden ember iránti szeretet parancsáról, különösen a gyengék, a peremre szorultak, a megfélemlítettek, a szegények iránt, akik a ti jó szívetekre számítanak!

Vigyétez el áldásomat minden embernek az egész világra, a hiteleneknek is!”

Én vagyok a Béke Királynője!

(A kureščeki üzenet Internet elérhetősége: <http://www.kurescek.org>)

A r ó z s a f ü z é r

A fatimai üzenetben azt kéri a Szűzanya, hogy a Szeplőtelen Szívét ért megbántások kiengesztelésére végezzünk szentáldozást öt egymást követő hónap első szombatján, imádkozzuk a rózsafüzért és legalább tizenöt percen át elmélkedjünk a titkokról. Ő viszont megígéri, hogy aki ezt megteszi, annak halála óráján kieszközli Istentől az üdvözüléshez szükséges kegyelmeket.

A Szűzanyától megkívánt első szombati elmélkedésnek eleget tehetünk azáltal is, ha Emmerich Katalin látomásait olvasva, imádságos lelkülettel felelevenítjük magunkban a szent titkokat.

1.) Aki halottaiból föltámadott...

Még szombati napon történt, hogy angyal jelezte a Szűzanyának Jézus megjelenését. Este kilenc óra tájt, amikor arra a helyre ment, amit az angyal neki mondott, hirtelen magába szállt. Jézus megjelent neki. Az ősatyák lelkeitől kísérve láttam Őt Szűz Máriához lebegni. Jézus bemutatja nekik Máriát: „Íme az Édesanyám!” Aztán eltűnt. A Szent Szűz térdre borult, és ahol Jézus állt, megcsókolta a földet. Térde és lába nyoma ott maradt a kőben...

Este tizenegy óra tájt Mária a szeretettől és a vágytól űzve fölállt, fölvette szürke köntösét, magára hagyta a házat és végigjárta Jézus keresztútját. Gyakran letérdelt, kezével megérintette és imádságban elmerülve, megcsókolta a földet.

Hajnalban Jézus szent lelke nagy tündökléssel lebegett alá, két angyal és sok fényalak kíséretében a sírsziklán át szent holttestéhez. Úgy tűnt, mintha föléje hajolna és egybeolvadna vele. Láttam a tagjait gyolcsba csavartan megmozdulni, és az Úr tündöklő Testét lelkével és istenségével a halotti lepelből előjönni, mintha oldalsebéből jönne elő. Ezt megpillantva Évára emlékeztem, aki Ádám oldalából kelt életre. Minden fényben ragyogott... Láttam, amint az Úr tündöklően keresztüllege a sziklán. A föld megregett, és egy angyal – mint a villám – leszállt az égből a sírhoz, félreálította a sírkövet és ráült annak jobb oldalára. Ez olyan megrázkódtatással járt, hogy az örök lámpásainak lángja ide-oda imbolygott. Az örök bódultan a földre estek, és mint a halottak megdermedve feküdtek ott. Cassius (az a katona, aki a kereszten átszúrta Jézus Szívét) látta a Szentsír körüli fényt, a kő elmozdulását, de nem magát a Föltámadottat. Gyorsan föltápaszkodott, belépett a sírboltba és megtapogatta az üres kendőket... Aztán még egy ideig nagy vágyakozással a sír közelében maradt, hogy tanúja lehessen egy

újabb, csodálatos jelenésnek. – Abban a pillanatban, amikor az angyal leszállt a sírhoz, és a föld megremegett, láttam a föltámadt Urat, amint a Kálvária hegyén megjelenik Szent Édesanyjának. Jézus kimondhatatlanul szép volt, komoly és tündöklő. Ruhája mint bő köntös lebegett, s ha járt, egyik vége a levegőben úszva kékes-fehéren csillogott. Sebei igen nagyok voltak és tündökölték. A kezén lévő Sebekbe egy ujjat lehetett belehelyezni... Jézus megmutatta neki szent Sebeit, s amint Édesanyja letérdelt, hogy megcsókolja lábát, megfogta kezénél, fölemelte és eltűnt...

2.) Aki a mennybe fölment...

A csodálatos mennybemenetel előtti éjjel láttam Jézust a Szent Szűzzel és a tizenegy apostollal az utolsó vacsora termében. Az apostolok ünnepi ruhában voltak. A Szent Szűz Jézussal szemben ült, aki a nagycsütörtöki vacsorához hasonlóan kenyeret és bort változtatott át... Utána Jézus még egyszer hatalmat adott Péternek a többiek fölött; megismételve, amit a Tibériás tavánál és a hegyen neki mondott... Mielőtt elhagyták volna a házat, Jézus mindnyájuknak bemutatta a Szent Szüzet, mint Édesanyjukat, Közbenjárójukat és Szószólójukat. Erre Szűz Mária áldását adta Péterre és a többiekre, amit azok mély meghajlással fogadtak...

Amint hajnalodott, Jézus elhagyta a tizeneggyel az utolsó vacsora termét. A Szent Szűz szorosan mögöttük haladt. Így vonultak végig Jeruzsálem utcáin, ahol még éjjeli csend honolt. Az Úr mind komolyabb és gyorsabb lett. Az Olajfák hegyére érkezve egy szép helyen letelepedett velük, és mindjárt nagy tömeg ember vette körül őket. Jézus nagyon sokáig beszélt hozzájuk, mint aki távozóban van. Sejtették, hogy a válás ideje közeleg...

Jézus az Olajfák kertjéből följebb lépdelt, miközben alakja egyre fényesebb lett, s amikor fölért a hegyre, úgy ragyogott, mint a Nap... Az égből leereszkedett feléje egy világító gömb, mely a szivárvány színeiben csillogott. Jézus alakja jobban ragyogott, mint dicsfénye. Bal kezét mellére téve, fölemelt jobbjaival megáldotta az egész világot...

Láttam miként egyesül a fölülről jövő fény Jézus saját ragyogásával, majd mintegy beleolvad alakja és fölfelé eltűnik. Úgy látszott, mintha az egyik Nap a másikba olvadna bele...

– Az apostolok a fénytől mintegy megvakítva álltak ott és a földre néztek. Sokan arca borultak. A Szent Szűz ott állt szorosan mögöttük és nyugodtan nézett maga elé. Néhány másodperc alatt a fény csökkent, s az egész tömeg nagy lelki megindultsággal nézett föl a fényt keresve, mely még hosszabb ideig volt látható. Ebben a világosságban két alakot láttam leszállni. Kezdetben kicsik voltak, aztán egyre nagyobbak – hosszú fehér ruha volt rajtuk. Beszéltek a tömeghez, hangjuk, mint a harsona, úgy hal-

latszott: „Galileai férfiak, mit álltok itt égre emelt szemekkel? Ez a Jézus, aki közületek fölment az égbe, úgy jön el ismét, ahogyan szemetek láttára mennybe szállt.” Azután eltűnt a két angyal, és a ragyogás is lassan eltűnt.

Az apostolok a Szűzanya jelenlétéből vigasztalást és békét merítve, visszamentek az utolsó vacsora termébe, amint Jézus meghagyta nekik, hogy imádságos várakozásban töltsék el az időt.

3.) Aki nekünk a Szentlelket elküldte...

Pünkösd ünnepe előestéjén az utolsó vacsora termének belseje zöld ágakkal volt feldíszítve, melyek közé edényekben virágokat állítottak... – Az apostolok kettős sorban álltak a fal mellett, Péter felé fordulva. Az apostolok mögött a melléktermekben lévő tanítványok is részt vettek a kórus imájában és énekében. A Szűzanyán és a szent asszonyokon kívül százhuszan voltak az utolsó vacsora termében.

Éjfél tájban az egész természetben csodálatos megmozdulás volt észlelhető, s ez kiáradt a jelenlévőkre is, akik bensőséges összeszedettségben, melükön keresztbetett karral álltak körös- körül. Nagy nyugalom terjedt el az egész házban és néma csend uralkodott benne.

Reggel felé ezüstfehér, ragyogó felhőt láttam az égből az Olajfák hegye felől leereszkedni a ház irányába. Első benyomásra gömbnek tűnt, melynek mozgását édes, meleg széláramlat kísérte. Közelebb jőve nagyobb lett a fényfelhő és mint világító gömb a város fölött vonult el Sion hegye és az utolsó vacsora háza fölött, aztán összehúzódva és egyre áttetszőbben világítva megállt, végül egyre növekvő szélzúgással, zivatarhoz hasonlóan alászállt. E zúgásnál sok zsidó, aki ezt a felhőt látta, félelmében a templomba sietett, és jó magam is (Emmerich K. saját magáról mondja, mert látomásban átélte a pünkösdi eseményt) gyermekes félelemtől indítva kerestem, hol bújhatnék el. Ez a zivatar az égből érkezik, sötétség helyett világosságot hoz, dörgés helyett zúgással közeledik, s a zúgás mint fölüdítő, meleg légáramlat érezhető. Amint a fényfelhő az utolsó vacsora házára leszállt és egyre növekvő zúgással mind fényesebb lett, oly arányban egyre világosabban láttam a házat és annak táját, s benne az apostolokat, tanítványokat és asszonyokat bensőségebbé váltan. Hajnali három óra tájban, napfölkelte előtt azonban hirtelen fehér fényáramlat ereszkedett le a zúgó felhőből, mely hétszeresen keresztelte egymást, és ahol metszették egymást, ott finomabb sugárban és tüzes cseppekben szétoszlott. A pont, ahol a hét fénykéve egymást átmetszette, szivárvány fénytől volt körülvéve, benne világító, lebegő alak jelent meg, válla alatt kitért szárnyakkal, vagy szárnyhoz hasonló sugarakkal. — Ebben a pillanatban az egész ház és környéke teljesen megtelt fénnel. A jelenlévők elragadtatásba estek, akaratlanul is szomjasan a magasba emelték tekintetüket, és mindegyikük szájába lángnyelv formájában fényáramlat hatolt. Úgy tűnt, mintha belélegeznék,

szomjas ajakkal magukba innák a Tüzet. A tanítványokra és asszonyokra is átáramlott ez a szent Tűz...

Ezek után öröm és bátorság szállt a gyülekezetre. Mindegyikük megindult volt az örömtől és bizalomtól ittasan. A Szent Szűz köré álltak, aki nyugodt és mindig csendes volt. Az apostolok egymást átölelve, örömtől és bizalomtól eltelve egymásnak kiáltották: „Milyenek voltunk? Mi lett belőlünk?” A szent asszonyok is átölelték egymást, hasonlóképpen a tanítványok is... Az öröm és a bátorság hálaadásban tört ki s közben a fény eltűnt.

Péter apostol beszédet mondott a tanítványoknak, és közülük többeket szétküldött az idegenek közé, akik szintén fogadták a Szentlélek kegyelmét. Az egész természetben általános megmozdulás volt. Péter több apostolt elküldött keresztre. Azon a napon mintegy háromezren keresztek meg.

4.) Aki Téged, Szent Szűz a mennybe fölvetett...

Amint a Szűzanya közeledni érezte élete végét, isteni Fia rendelése szerint imában összehívta az apostolokat. Életének hatvanharmadik évében volt. A Szent Szűz imájának hatására az apostolok angyalok által kapták a figyelmeztetést, hogy menjenek Efezusba. Péter apostol Antiochiában volt, András nem messze tőle. Péternek egy ragyogó ifjú jelent meg, akinek figyelmeztetését kezével térdére támaszkodva hallgatta meg. Mindjárt útra kelt, útközben találkozott Andrással, akit ugyanaz az angyal hívott. Továbbmenve Tádéval talákoztak, aki ugyanúgy vette tudomásul a hírt. Így érkeztek a Szűzanyához, ahol Jánossal talákoztak. Simon és Júdás Tádé Perzsiában volt, Tamás volt a legmesszebb, Indiában, Bertalan pedig a Vörös tengertől keletre.

Amikor Péter, András és János legelsőnek érkezett meg, a Szent Szűz már közel volt halálához. A ház előterében oltár volt készítve a szentmisehez. Annak közepén kereszt állott, mely kinyitható volt, benne öt elválasztó rekesz. A közepén volt az Oltáriszentség, a másikban a krizma, majd az olaj, gyapot és a só. Ebben a keresztben vitte Péter a Szűzanyának a szentáldozást. – Az apostolok elbúcsúztak a Szent Szűztől, aki ültében mindegyiküket külön megáldotta. Majd szentmisét mutatott be Péter apostol, Mária ülő helyzetben vett részt ezen, és Péter azután megáldoztatta. Szentmise közben érkezett meg Fülöp apostol Egyiptomból, aki sírva fogadta a Szűzanya áldását, majd külön a szentáldozást.

Szentáldozás után már nem beszélt a Szűzanya. Arca mosolygós volt, mint ifjúkorában, és fölfelé tekintett. Máriától fénynyaláb húzódott föl az égig, egészen a Szentháromságig. A fénysáv mindkét oldalán fényfelhőkben angyalok arca tekintett le. Szűz Mária magasra emelte karját, teste

beburkolt állapotában felemelkedett, úgy, hogy átláthattam alatta. Úgy tűnt, mintha fényalak szállna ki belőle. Az angyalok két kórusa eme fényalak alatt összezáródott és felszállt vele a magasba. Lelke mintegy elválva testétől, keze mellben keresztbetéve, teste visszaesett fekvőhelyére. Sok szent jött elébe... Tőlük követve lebegett Szent Fiához, akinek Sebei az Őt körülvevő fénynél is erősebben sugároztak. Ő fogadta és jogart adott át neki.

Az asszonyok zsidó szokás szerint bebalzsamozták testét, és Péter apostol még egyszer szentmisét mutatott be a ravatal előtt. Akkor négy apostol vállára vette a koporsót és a sírboltba helyezte a szent tetemet. Majd egyenként mély tisztelettel elbúcsúztak Tőle.

5.) Aki Téged, Szent Szűz, a mennyben megkoronázott...

A sírba helyezés utáni éjjel történt a Szent Szűz mennybe való fölvétele. Több apostolt és szent asszonyt láttam ez éjjel a sírbolt előtti kertekben imádkozva és zsoltárokat énekelve. Az égből fényes sávot (fénynyalábot) láttam a sír fölé leereszkedni és benne az angyalok hármas dicsfénye közepén a Szent Szűz fénylő lelkét lefelé lebegni. Nem tudom, mit láttak a jelenlévők, én csak azt láttam, amint csodálkozva és imádással fölfelé néztek, vagy meügrendülten arcra borultak. Amint a jelenés egyre határozottabb formát öltött, a sírbolt felé lebegett, ahonnan egy fénycsík indult ki, egészen a mennyei Jeruzsálemig. Szűz Mária szent lelke a sziklán keresztül behatolt a sírba, amelyből megdicsőült teste világítóan fölemelkedett és az összes égi jelenéssel együtt győzelmesen visszatért az égbe.

Amint az apostolok a rákövetkező napon megkezdték a kórus-imát, megérkezett Tamás apostol két kísérijével... Nagyon elszomorodott, amikor meghallotta, hogy a Szentséges Szüzet már eltemették. Sírt, és nem tudott megnyugodni, amiért későn érkezett. Keserű könnyek között a földre borult azon a helyen, ahol Mária szent lelke elhagyta testét... Az apostolok, akik érkezésénél nem szakították meg a kórus-imát, odajöttek, fölemelték a földről, megölelték és ételt kínáltak neki és két kísérijének. Utána elkísérték a sírbolthoz... Tamás és két kísérije bement a sírboltba és imádkozott a koporsó előtt. János ekkor megnyitotta a három övet, mely a koporsót lezárta (összeszetartotta). A fedőt félreállították, és nagy csodálkozásukra az üres kendőket (mint burkolatot) rendben ott fekvé találták.

Az apostolok nagyon elcsodálóztak. János belülről kikiáltott: „Nincs már itt!” – A többiek is közeledtek, sírtak, égre emelt tekintettel imádkoztak, a földre borultak és visszaemlékeztek az előző éjszakán látott fényfelhőre. A takarókat, amelyekbe szent teste be volt burkolva, és a koporsót is ereklyeként magukkal vitték. A sír fölé pedig kápolnát építettek...

Bocsásd meg vétkeinket!

Bocsáss meg nekünk, mennyei Atyánk,
a Te nagy irgalmad és ne a mi mértékünk szerint!
Tégy érző szívet kőszívünk helyébe!
Taníts megengesztelődve kezet nyújtani,
fenntartást, sérelmet, haragot feladni,
a megbocsátásban bocsánatot nyerni!

Mennyország ajtaja,
bűnösök menedéke és oltalma,
hozzád esedezünk,
irgalmasság Anyja!
Te ismered
minden gyarlóságunk,
szólj egy szót Atyádnál,
járj közben Fiadnál,
ó irgalmas Anyánk!

Te vagy példaképünk,
édes reménységünk,
ó áldott Szűzanya!
Életünk úttalan
kanyargós ösvényén,
ha ránk találsz,
szólj egy szót Atyádnál,
járj közben Fiadnál,
és megmenekül a világ.

Spirituális támogatók: fr. Barsi Balázs OFM., Gyulai Oszkár,

P. Jáki Teodóz Sándor OSB., Katona István, Regőczy István és Török József.
Teológiai lektorálta: fr. Barsi Balázs OFM.

Tartalomjegyzék

Damaszkuszi Szent János: Ma lett a világ üdvének kezdete!	1
II. János Pál pápa: A megtestesülés misztériuma	2
Karácsonyi János: A Boldogasszony tiszteletét tanította	6
Az édesanya imája	8
II. János Pál pápa: A szent kereszt felmagasztalása	9
Luisa Piccarreta: Az isteni akarat óceánjában	10
Török József: XIII. Leó pápa látomása	13
B. Faber Péter: Angyalaid őrizzék e ház békéjét!	14
Ráfáel vagyok, egy a hét angyal közül (Tób 12,5-21)	16
Mária kegyhelyek	
Bodajk	17
A „Béke Királynője” a Kurešček-hegyen	18
A rózsafüzér	24

A Szerkesztőség címe:
1539 Budapest, Postafiók 638.

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel, javaslattal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdában
felelős vezető: G. Diviaczky Klára

A hátsó borítón:
A „Béke Királynője” kegyszobra
a Kurešček-hegyen

A Tengernek Csillaga folyóirat megrendelhető a Stella Maris Alapítvány postafiók címén, megvásárolható templomokban vagy a Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: MHB Rt.
10200885-32621031-00000000

ISSN szám: 1416-8243